

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16CoCsp/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119223937
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6119223937.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v spore žalobcu Y. banka T., a. s., so sídlom O., X. XX, S.: XX XXX XXX, proti žalovanému R. P., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom P. P. - Q., B. XXXX/XX, štátnemu občanovi SR, o zaplatenie 4.922,51 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14Csp/20/2019-113 zo dňa 28. 08. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, vo výroku o splátkach a vo výroku o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, potvrdzuje.

II. Rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi súdom priznanú istinu s príslušenstvom ostáva nedotknutý.

III. Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu s úrokmi vo výške 118,13 € s úrokmi z omeškania vo výške 1,70 € a vo výške 5 % z nezaplatenej istiny 4.922,51 € od 19. 01. 2019 do zaplatenia, ako aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov zo sumy 118,13 € od 19. 01. 2019 do zaplatenia, a to všetko v mesačných splátkach vo výške po 70,- €. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný žalobcovi v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške, ktoré bude vyhotovené vyšším súdnym úradníkom. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia istiny 4.922,51 € s príslušenstvom titulom úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 18. 01. 2018, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky vo výške 5.300,- €, ktorú sumu sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol povinný splatiť do 16. 12. 2025. Žalovaný prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, preto žalobca na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 08. 01. 2019, a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatenia druhou upomienkou zo dňa 15. 11. 2018. Do dňa zosplatenia uhradil žalovaný na istinu 377,49 €. Žalovaný po zosplatení úveru do dňa podania žaloby neuskutočnil žiadnu úhradu.

2. Vzhľadom na zistený skutkový stav po vykonanom dokazovaní okresný súd vyhovel žalobe čo do zaplatenia nezaplatenej istiny vo výške 4.922,51 € a čo do zaplatenia úroku vo výške 118,13 €, ako aj čo do úrokov z omeškania, nevyhovel však žalobe ohľadom nároku žalobcu na úroky z istiny po mimoriadnom zosplatení úveru. V dôvodoch rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca ako veriteľ nemohol oprávnené požadovať od žalovaného ako dlžníka zmluvné úroky aj po splatnosti istiny z úveru.

Po dni vyhlásenia celého úveru za splatný dňa 18. 01. 2019 sa podľa názoru okresného súdu ďalej istina úveru zmluvne neúročí. Žalobcovi patria iba úroky z omeškania, pri mimoriadnom a predčasnom zosplatnení úveru veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ svojím právnym úkonom navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane padá obmedzovanie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. S poukazom na tieto dôvody okresný súd v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol, teda čo do zaplataenia úroku 8,90 % ročne z nezaplataenej istiny 4.922,51 € od 19. 01. 2019.

3. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa § 261 ods. 6 písm. d/, § 369 ods. 1 až 3, § 497, § 506 Obchodného zákonníka, podľa § 517 ods. 2 OZ, o náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu žalobcu v spore.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie v zákonnej 15-dňovej lehote (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP) žalobca, a to proti výroku, ktorým okresný súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a proti výroku o povolení zaplatiť priznanú istinu s príslušenstvom v splátkach. Tvrdil, že veriteľ má nárok na zmluvný úrok od zosplatnenia úveru až do zaplataenia. Poukázal pritom na ust. § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ako aj na ust. § 13 ods. 3 a § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Tvrdil, že zákon č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splataenia istiny, na podporu svojich tvrdení poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky, ale aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 212/2014 zo dňa 21. 09. 2014.

5. Žalobca k dôkaznej nepodloženosti alternácie paričnej lehoty uviedol, že ust. § 232 ods. 3 CSP vymedzuje, že lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku, súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Zákon však explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky paričnej lehoty odôvodnenosťou prípadu, t. j. súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi. Súd sa pri alternácii zákonnej paričnej lehoty obmedzil na nepodložené tvrdenia žalovaného bez akýchkoľvek dôkazov. Na uvedenom nič nemení ani fakt, že žalobca nemal možnosť spochybniť tvrdenia žalovaného o svojich majetkových pomeroch, keďže samotný zákon vyžaduje, aby súd pri alternácii zákonnej paričnej lehoty mal tieto dôkazne preukázané. Aj na podporu tohto svojho tvrdenia poukázal na viaceré rozsudky krajských súdov v Trnave, Prešove, Nitre, v Banskej Bystrici a v Košiciach. Rozsudok okresného súdu žiadal v napadnutých výrokoch zmeniť, vyhovieť žalobe v plnom rozsahu.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že vie, že má záväzky v Y. banke a snaží sa ich vyrovnať, ale momentálne sa to nedá. Je dlhodobo práceneschopný, poberá nemocenské dávky vo výške 380,- €, musí platiť na deti 200,- €, 85,- € nájom, lieky, ktoré nutne potrebuje, okrem toho potrebuje aj na ošatenie a stravu. Keď žiadal o splátkový kalendár, zdalo sa, že už pôjde do práce, ale sa tak nestalo. Potrebuje sayliečiť.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu znova poukázal na ust. § 232 ods. 3 CSP, a teda na to, že zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky paričnej lehoty odôvodnenosťou prípadu. Poukázal na svoje doterajšie vyjadrenia a uviedol, že trvá na všetkých podaniach doručených súdu v uvedenej právnej veci.

8. Krajský súd ako súd odvolací odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správny. Podľa odseku 2 toho istého ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie

správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, z ktorého vyvodil aj správne právne závery.

11. K otázke nároku žalobcu na úroky z úveru po mimoriadnom zosplatnení úveru odvolací súd uvádza, že len do oprávnenej držby požičaných finančných prostriedkov, a teda do zosplatnenia celého úveru, môže veriteľ požadovať úrok z úveru a po zosplatnení pohľadávky má veriteľ právo iba na úrok z omeškania a nemá nárok na zmluvne dojednaný úrok. V tomto kontexte odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS XXX/XXXX-XX, ako aj R 55/1996 ZSP, v zmysle ktorého úroky vo výške dohodnutej pri poskytnutí úveru patria veriteľovi do splatnosti úveru. Jednorazovým zosplatnením úveru veriteľom vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa už ide o stav založený jednostranným predčasným zosplatnením úveru, s ktorým sa spájajú sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ak napriek tomu existuje zmluvné dojednanie, ktoré s uvedeným stavom spája aj nárok na zmluvné úroky, teda na odplatné nároky patriace len pre prípad splácania úveru v splátkach, je takéto dojednanie podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Ide o dojednania, ktorými by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k jeho dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy, a to napriek tomu, že dohoda o splatení úveru formou splátok zanikla a došlo k zmene spôsobu splatenia úveru, ako dôsledku sankcie zo strany veriteľa. Dlžník v prípade zosplatnenia úveru už nemá po zosplatnení povinnosť splatiť úroky z úveru, stráca však možnosť výhody splátok, je povinný zaplatiť celý dlh naraz a skôr, ako bolo dojednané. Ak by okrem toho bol povinný naďalej platiť aj po zosplatnení úroky z úveru, došlo by k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa dvojnásobným úrokovým zaťažením, ktoré Občiansky zákonník neumožňuje. Z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že pokiaľ ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení už len úroky z omeškania. Pre prípad výskytu akýchkoľvek pochybností ohľadne výkladu problematiky nároku na zmluvné úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru zo strany veriteľa poukazuje odvolací súd tiež na povinnosť vykladať právne normy v otázke spotrebiteľských zmlúv v prospech spotrebiteľa (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd dopĺňa, že uplatnený nárok žalobcu vyplýva zo spotrebiteľského nároku, pričom spotrebiteľské právo a jeho úprava v Občianskom zákonníku je dôsledkom transpozície smerníc EÚ týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa a vzťah Obchodného a Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch je riešený vo viacerých rozhodnutiach súdov Slovenskej republiky spôsobom, ktorý sa postupne vyvíja smerom k dôslednejšej ochrane spotrebiteľa. K aplikácii predpisov o ochrane spotrebiteľa na tzv. absolútne obchody sa vyjadroval Ústavný súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí zo dňa 19. 06. 2013, č. k. I ÚS 402/2013-10, ktorým odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu aj inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo veci, kde odvolací súd vzťah z úverovej zmluvy posudzoval ako vzťah spotrebiteľský. Odvolací súd sa teda stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že na prejednávajúcu vec je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka takým spôsobom, že majú prednosť pred ustanoveniami Obchodného zákonníka. Aj podľa názoru odvolacieho súdu len do oprávnenej držby požičaných finančných prostriedkov, a teda len do zosplatnenia celého úveru, možno požadovať úrok z úveru a po zosplatnení pohľadávky má veriteľ (žalobca) právo iba na úrok z omeškania, a nemá nárok na zmluvne dojednaný úrok. V tomto kontexte odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Co 224/2015 zo dňa 09. 06. 2016, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/98 - ZSP 43/2000, 4Obo 95/2000 - ZSP 42/2001, ZSP 55/1996 a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co 4/2017 zo 16. 02. 2017, v ktorom odvolací súd konštatuje, že niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania, zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy, a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Na záver odvolací súd dopĺňa, že samotným východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za akých dochádza ku vzniku záväzku, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa,

jeho lepšiu znalosť práva, ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Zákonnodarca sa preto pokúsil vyrovnať túto faktickú nerovnosť cestou práva formou obmedzenia autonómie vôle. Súkromné právo garantuje každému čo najširšiu mieru možnosti slobodného jednania, avšak práve preto, že ju garantuje každému, musí ju zároveň u niektorých obmedziť, aby bola zaručená všetkým. Zo stretu autonómie vôle a z idey rovnosti potom vyplýva ochrana slabšej zmluvnej strany, a to s cieľom dosiahnutia vyváženej pozície, teda spravodlivosti, ekvity, či rovnováhy zúčastnených záujmov. Vo vzťahoch, v ktorých vystupujú strany, ktorých pozície sú značne nerovnovážne (napr. vzťahu dodávateľa so spotrebiteľom), sa nemožno uspokojiť s tým, že obom stranám budú poskytnuté rovnaké právne prostriedky, teda formálna rovnosť, lebo v skutočnosti nerovnosť východzích prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Riešenie tejto situácie je potom možné vidieť v nerovnovážnej úprave subjektívnych práv a povinností účastníkov súkromnoprávneho vzťahu tým, že slabšej zmluvnej strane (typicky spotrebiteľovi) je priznaných viac práv a silnejšej zmluvnej strane (dodávateľovi) je uložených viac povinností. Účelom danej právnej úpravy je teda snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy tým, že budú právne vyrovnané východiskové ekonomické informačné a iné rozdiely, ktoré medzi stranami panujú, inak povedané, aby bolo možné rovnosť dosiahnuť, je nutné nerovnosť východzích pozícií korigovať zákonnou úpravou práv a povinností. Okrem uvedenej úpravy práv a povinností možno navyše od dodávateľa vyžadovať, aby sa vo vzťahu k spotrebiteľovi choval vo všeobecnosti poctivo. Pokiaľ týmto spôsobom dodávateľ nepostupuje, spreneverí sa dôvere druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť jednania dodávateľa a takémuto nepoctivému jednaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu (porovnaj napr. § 265 Obchodného zákonníka, § 3 Občianskeho zákonníka alebo § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa). Okresnému súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, príp. že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení Civilného sporového poriadku, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto na odvolacie dôvody žalobcu nebolo možné prihliadnúť. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

12. Krajský súd rozsudok potvrdil ako vecne správny aj vo výroku, ktorým okresný súd rozhodol o povinnosti zaplatiť súdom priznanú istinu s príslušenstvom v splátkach. Dáva síce za pravdu žalobcovi, pokiaľ žalobca poukazoval na ust. § 232 ods. 3 CSP, podľa ktorého ustanovenia lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Zároveň však poukazuje na to, že na svoju zlú finančnú situáciu, ktorou žalovaný odôvodňoval svoju žiadosť o povolení splácania istiny s príslušenstvom v splátkach, uviedol na pojednávaní pred okresným súdom dňa 28. 08. 2019 a žalobca mal možnosť ním tvrdené dôvody namietat' a spochybnit'. Napriek riadnemu predvolaniu na pojednávanie sa však pojednávania nezúčastnil, a teda možno mať za to, že žalobcovi v tomto smere nebola odňatá možnosť konať pred súdom, a preto v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia žalovaného sa považujú za nesporné, keďže ich protistrana výslovne nepoprela. Odvolací súd preto považuje rozsudok okresného súdu za vecne správny aj vo výroku o povolení splácania súdom priznanej istiny s príslušenstvom v splátkach, ako aj vo výroku o náhrade trov konania, ktorý, aj keď nebol zvlášť odvolaním napadnutý, závisí od rozhodnutia vo veci samej.

13. Odvolací súd ponechal rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi súdom priznanú istinu s príslušenstvom ako nedotknutý, pretože odvolanie proti tomuto výroku rozsudku okresného súdu nesmerovalo.

14. Žalovanému odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, hoci inak by mal na ich náhradu právo (§ 255 ods. 1 CSP) podľa pomeru úspechu vo veci, ale žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).